

Onbekeerd, wat zeg je ermee?

Wie komen er in de hemel? Alle mensen? Nee. Jezus zegt dat er weinigen op de smalle weg wandelen. Komen allen die goed leven en iedereen het zijne geven, in de hemel? Nee. De rijke jongeman leefde ook voorbeeldig, maar zijn bezit woog hem meer dan Jezus. Worden alle kerkmensen zalig? Helaas niet. Er worden ook kinderen van het koninkrijk buitengeworpen. En alle serieuze kerkmensen dan? Nee, als dat het geval was, zou Paulus geen bekering nodig hebben gehad. Alle gelovige mensen dan? Nee, de duivelen geloven ook. Zij zijn niet vrijzinnig, maar orthodox. Zij nemen veel meer ernstig dan veel zogenaamde gelovigen. Het gaat om het ware geloof. Jezus noemt dat het wandelen op de smalle weg. De Bijbel duidt dat aan met vele uitdrukkingen. Een van de Bijbelse kernwoorden ervoor is bekering. Het Woord van God laat er geen enkel misverstand over bestaan dat dit de enige weg naar de hemel is. Zonder bekering komen we niet in de hemel, maar in de hel.

De titel van dit boekje laat al zien dat ik ervan uitga dat je het heel diep in je hart wel weet dat je onbekeerd bent en geen vrede hebt met God. Deze diepgewortelde overtuiging brengt je echter niet tot bekering. Je verdringt je geestelijke

nood. Je wilt er eigenlijk niet aan. Je wilt liever nog een poosje valse rust, dan dat je heilig onrustig bent. Je erkent de noodzaak van bekering, maar je schuift de zaak zelf nog een poos voor je uit. Als je een jaar of veertig bent, is het nog vroeg genoeg om aan deze dingen te gaan denken.

Het kan ook zijn dat je eigenlijk totaal niet begrijpt waarom bekering nodig is. Doe je zoveel kwaad? Natuurlijk gaan bekeerde mensen naar de hemel, maar zou God 'nee' zeggen tegen mensen die altijd iedereen het zijne hebben gegeven? Als je altijd christelijk bent geweest, zou je dan echt verloren gaan zonder bekering? Als je het vuur uit je sloffen loopt voor allerlei goede kerkelijke activiteiten, blijf je dan echt buiten de hemel als je bekering mist? Je moet toch geloven dat de Heere Jezus Gods Zoon is, ben je dan niet behouden zonder bekering?

Misschien voer je je onbekeerde leven wel aan als excuus voor sommige zonden. Misschien probeer je je er wel mee te verdedigen dat je niet zoveel interesse hebt voor Gods Woord, voor de Bijbel, voor Gods dienst, voor catechisatie, voor Gods kinderen of voor goede boeken. Als iemand je aanspoort om toch in Gods Woord te lezen, werp je tegen: 'Ik ben onbekeerd.' Je wilt er dan als het ware mee zeggen: 'U moet niet zo moeilijk doen. Ik kan het toch ook niet helpen dat ik onbekeerd ben? Ik ben nu eenmaal niet bekeerd, dus hoef ik me ook niet zo bezig te houden met de dingen van God. Als je bekeerd bent, mag je een heleboel

dingen niet meer en moet je veel dingen wel. Omdat ik onbekeerd ben, kan ik nog rustig mijn eigen gang gaan. Ik mag nu eenmaal meer dan een kind van God.'

Zou dat zo zijn? 'Ja, maar als ik onbekeerd ben, kan ik toch niet anders dan zondigen? Het zit mij toch in het bloed om kwaad te doen? Daarom kan God het mij toch eigenlijk niet kwalijk nemen dat ik zo vaak verkeerd doe?' Weet je wat je hiermee zegt? Je zegt hetzelfde als die dief voor de rechtbank: 'Meneer de rechter, u moet het mij niet kwalijk nemen dat ik zoveel steel, want het stelen zit mij in het bloed. Ik kan nu eenmaal niet anders.' Denk je dat dit een verontschuldiging is? Zou de rechter zijn vonnis verzachten, omdat de beklaagde niet anders kan dan stelen? Ik denk het niet. Het zal eerder een verzwaring van het vonnis betekenen. Zoals die dief zich niet kan beroepen op zijn liefde tot het stelen als een excuus om zijn daden goed te praten, zo kun jij je niet beroepen op je onbekeerde hart om bepaalde zonden goed te praten. Zie je dat? 'Ik ben onbekeerd', zeg je misschien wel heel gemakkelijk. Omdat je weet dat het toch eigenlijk wel heel goed is als je dit zegt. Je laat hierdoor blijken dat je heel goed weet wat je in je opvoeding hebt gehoord. Je laat er ook door blijken dat je niet zo heel oppervlakkig bent. Er zijn veel mensen die zomaar menen dat zij gelovig zijn. Als jij nu van jezelf zegt dat je onbekeerd bent, geef je duidelijk te kennen dat je het niet zo licht en oppervlakkig opneemt. Je bent niet zoals

al die mensen die zichzelf maar wat aanpraten en zichzelf bedriegen. Nee, jij bent veel eerlijker. Jij komt er tenminste eerlijk voor uit dat je alles mist. Ik waardeer je oprechtheid en eerlijkheid. Dat is de ene kant. Maar aan de andere kant huiver ik als ik je hoor zeggen dat je nog niet bekeerd bent. Het is wel waar en eerlijk, maar het is zo'n vreselijke eerlijkheid. Want weet je wat je ermee zegt? Je zegt ermee dat je jezelf rijp maakt voor de *hel* ... Voel je hoe vreselijk deze uitdrukking is? Of is het bij jou anders? Moet je erkennen dat je niet tot bekering bent gekomen, maar zeg je het wenend en verlangend? Ja? Ik ben blij dat je het zo erg vindt dat je nog onbekeerd bent. Het inzien van de kwaal is de eerste stap naar de genezing. Een zieke die zijn ziekte inziet en beseft, zal naar de dokter gaan. Dan is er misschien nog genezing. Als je de ziekte niet inziet en niet wilt erkennen, is het zeker een verloren zaak. Daarom ben ik er blij om als je treurt over je onbekeerde hart.

Maar ik moet eerlijk blijven. Daarmee blijft het nog steeds heel erg dat je onbekeerd bent! Je kunt er niet tevreden mee zijn dat je de kwaal inziet. Je moet genezen zijn, dan is er weer echte blijdschap mogelijk. Ja toch? In welke bovenstaande omschrijving je je ook herkent, het is voor iedereen nuttig om te weten wat het wil zeggen zonder God te zijn. In het vervolg van dit boekje gaan we eerst eens wat nauwkeuriger na wat het wil zeggen als je zegt: 'Ik ben onbekeerd.' Ik ben me ervan bewust dat het best weleens heel hard over

kan komen. En toch laat ik het daarom niet na. De waarheid kan zo hard zijn. Ik doe het net als de man die je keihard wakker roept als je in een brandend huis ligt te slapen. Die schreeuwt: 'Brand!' Zo wil ik jou als het ware door elkaar schudden en de vreselijke geestelijke werkelijkheid zonder God onder ogen brengen. Als dit schrijven hard overkomt, moet je ervan doordrongen zijn dat het niet hard is bedoeld. Ik wens met heel mijn hart dat je gered wordt. Als ik de kwaal aanwijs, doe ik dat vooral opdat je dan in het tweede en derde deel van dit boekje zult zien hoe je behouden kunt worden van dit allergrootste kwaad.

1. Ik leef nutteloos

Stel je eens voor: je pen is op of versleten. Je gaat naar de winkel en koopt daar een nieuwe. Je bent blij, want nu kun je er weer een poosje tegenaan. Wat blijkt echter na één dag? De pen doet het niet meer. Word je dan boos? Ben je dan teleurgesteld? Gooi je die pen dan weg? Er is een grote kans dat je zoiets zult doen. Weet je dat je hiermee jezelf veroordeelt? Waarom dan?

Laat ik het proberen uit te leggen. Jij koopt die pen met het doel om ermee te schrijven. Die pen is alleen nuttig als deze voldoet aan het doel dat jij ermee uit wilt voeren. De pen moet kunnen schrijven, dat is de hoofdzaak. Dat is het doel en het nut van de pen. Als die pen niet voldoet aan jouw wensen, kun je deze net zo goed missen. Ook al is die pen nu nog zo mooi van vorm en nog zo

bijzonder, toch heb je er niets aan. Met alle versieringen is de pen nutteloos en daarom waard om weggegooid te worden. Zo is het nu ook in het geestelijke.

Je weet dat de Heere ons geschapen heeft. Hij was onze Schepper. Waarom schiep Hij eigenlijk? Hij schiep ons niet zomaar. Nee, Hij schiep ons met een heel bijzonder en een heel bepaald doel. Hij had er iets mee voor om ons op deze aarde te zetten. Weet je wat het doel van God met de schepping van de mens was? Hij schiep ons als kinderen van Hem. Hij wilde onze Vader zijn, zodat wij Zijn kinderen zouden zijn. Wij werden geschapen als beeld van God, zo lees je in de Bijbel.

Dat betekent dat de Heere ons zo schiep dat wij op Hem leken. Wij vertoonden het beeld van God, zoals een kind het beeld van vader vertoont. Wij leken als kinderen van God op Hem, zoals een zoon op zijn vader lijkt. Waarom was dit? De Heere wilde ons Zijn Vaderlijke liefde geven. Hij wilde dat wij voortdurend Hem zouden vertrouwen. Hem zouden loven en prijzen. Hij wilde dat de Vader-kind verhouding van minuut tot minuut zou worden gevoeld. Dat was nu het doel van de schepping van de mens: dat wij onze afhankelijkheid van Hem steeds zouden beseffen en beleven. Hij wilde dat wij aan Hem zouden hangen om alles van Hem te vragen. Hij wilde dat wij in Zijn tegenwoordigheid zouden ademen. Hij schiep ons, opdat wij in iedere gedachte op Hem gericht zouden zijn. Zo zouden wij waarlijk mens zijn. In

die ongestoorde en heerlijke liefdesgemeenschap met de Heere zouden wij volkomen gelukkig zijn. Je weet wat er gebeurde? Wij vielen van de Heere af. Zomaar, zonder dat er een reden voor was, verbraken wij de band met de Heere. Hij had nooit een reden gegeven dat wij Hem zouden verdenken van iets slechts. Maar wij waren zo slecht dat wij Hem gingen wantrouwen. Wij kwamen in opstand. We wilden Gods plaats innemen. Wij toonden openlijk dat wij niet langer een kind van God wilden zijn. En zo kwamen we in de macht van de duivel. We heten in de Bijbel zelfs kinderen van de duivel. Is het niet verschrikkelijk? Waarom had de Heere ons ook alweer geschapen? Hij schiep ons, opdat wij Hem lief zouden hebben. Dat was het doel van het leven van de mens. Alleen als wij dat zouden doen, waren wij nuttig.

Denk nu weer eens terug aan die pen. Jij bent in staat om die nutteloze pen weg te gooien. Zo zou de Heere in staat kunnen zijn om ons weg te werpen. Na onze afval van God zijn wij immers niet nuttig meer? Wij zijn geschapen met het doel om vol van God te zijn, om Gods liefde voortdurend te ervaren. Maar nu is dat onmogelijk. Wij vernielden onszelf. Wij kozen voor het kindschap van de duivel. Zo zijn wij niet meer nuttig op deze aarde, omdat wij niet leven volgens het doel van ons leven. Wij zijn nog steeds schepselen, maar toch missen we de geestelijke bedoeling van ons leven. Vanuit de schepping hoort het bij ons om in Gods liefde te leven. Omdat dat nu niet meer zo is, is

ons mens-zijn ernstig aangetast. Wij, jij en ik, zijn doelmissers ...

Heel ons leven is tevergeefs, nutteloos. Al word je heel rijk, al word je heel beroemd, al ondervind je veel plezier in dit leven, al word je een groot geleerde, al help je ontzettend veel mensen, het is allemaal nutteloos als je niet zelf, persoonlijk, God kent! Zonder God is je leven dwaas, leeg en ijdel. Alleen de Heere geeft je leven zin en inhoud. Je doet niet graag iets verkeerd. Als je een hele dag keihard werkt en het blijkt aan het einde van de dag dat je alles verkeerd gedaan hebt, dan voel je je diep teleurgesteld. Een hele dag verknoeid. Zo verknoei je een heel leven als je zonder God dit leven doorgaat ... Zou je graag tevergeefs leven? Nee toch? Daarom, jongen of meisje, doe er eerst alles aan om weer echt tot je bestemming te komen. Anders is al je moeite, heel je leven nutteloos. Zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en alle andere dingen zullen je toegeworpen worden (Mattheüs 6:33)!